

VOINTA POPORULUI

On. „Palatul Cultural” pentru Bibliotecă
Arad

ABONAMENTUL:

Pe un an 100 Lei.
Pe jumătate an 50 Lei.
Pe trei luni 25 Lei.

ZIAR DE PROPAGANDĂ NAȚIONALĂ.

APARE ÎN FIECARE DUMINECĂ SUB CONDUCEREA UNUI COMITET.

RE

ADMINISTRAȚIA:

Strac

Babeș Numărul 6

INTRE NOI.

Stând la fruntarii și punând urechea, am putea bine asculta cum vântul ne aduce din toate părțile numai vești rele. Ungurii fac pact cu Rușii și încearcă să facă și cu Sârbii. Tendința e destul de invederată! Școlile românești a fraților de peste hotară sunt închise; studenții noștri alungați de pe la universități. Propaganda în streinătate își continue drumul contra noastră. Moneda ne scade pe zi ce merge. Comploturi, conspirații și trădări la noi acasă. Scumpete generală, ba pe alocurea și foamete. Criză de numerar. Industria paralizată cu desăvârșire. Românii tipați pe drumuri, luându-le streinii locul. Și totuși stăm cu mâinile în sân! Nu ne desmetecim, nu-i vedem ce fac?! Nu voim să ne trezim din letargia în care ne-a aruncat nepăsarea și nemernicia noastră!

Suntem fiii unui popor ce a fost tot asuprit, obidit și chinuit și asta-i cauza, că suntem fricoși, suntem nemernici și umiliți, că nu se găsește în're noi un om care să sufle în buciul de alarmă și să desfășure flamura luptătorilor de mâine!

Tolerăm între noi și în administrația noastră — care-i temelia statului românesc — pe fii dușmanului nostru, pe aceia cari ne batjocoreau eri și cari astăzi neputându-se opune față, se prefac că se supun cu sufletul plin de ură și nădăjduind nimicirea noastră a Românilor și și a României-Marii!

Acești iredențiști, cari își studiază fiecare gest, te urmărește de aproape și cunoscându-ți slăbiciunile, te disprețue la fiecare pas. Iar văzând pe câte unul dintre cei scăpătați de ai noștri împinși de dorul apropiării și căzuți în păcatul corupției, își iau curaj și avânt cu puteri îndoit să ciocnească trenurile, să strice vagoanele când manevrează, să treacă pe ai lor peste frontieră, să jefuiască, să fure, să fie mituiți și să precupețească chiar dreptatea în paguba statului nostru, contribuind cât mai mult la putrezirea acestuia. Și îi vezi cum pe gândite așteaptă momentul să troznească odată din toate încheeturile lui!...

De câteori nu i-am găsit ghemuiți în câte-un colț de birou lăturalnic, ciocnind la cognac și discutând aprins „agitațiile ungurești dela graniță”, „tratatele de pace”, „Rusia nu recunoaște Basarabia”, „Republica moldovenească” și întotdeauna când bătea un vânt rău peste noi...

Că ce și cum se discută în saloanele lor — la noi acasă — despre noi nici vorbă să putem cuprinde acestea pe hârtie.

Totuși aceste organe răslețe ale administrației noastre, aceste ciuperci veninoase — cari nici nu cunosc și nici nu vreau să cunoască nici limba statului în care trăesc — sunt protegute de cei suspuși, în deosebi de cei cu musca pe căciulă, care habar n'au de nevoile țării și ale neamului românesc, fără se gândesc numai la ale lor proprii. Or, n'am putea să ne simțim noi stăpâni pe țara asta! Să schimbăm sistemul acesta plin de înclinări bolnave și să-i curățim germenii de boală!

Gred, că în caz de nevoie, chiar cu simpli țărani ai putea administra mai bine, decât cu dușmanii tăi de eri și de mâine cari nu știu nici să-ți dea măcar „bună ziua” pe românește...

S'apoi afară și cu „nepoțelii”, care-s puși acolo de paradă și numai pentru că ar fi Români, și nu pentru că se pricep sau că merită acel post. Așa că ăștia sunt tot atât de periculoși pentru stat sau comună ca și cei dintâi, cu care apoi dau mâna și introduc aci cele mai murdare obiceiuri balcanice, pline de ticăloșii, brutalități și furtisaguri. S'apoi când îi și prinzi pe câte unul, „ăștia” sar cu toții; anchetă și dacă se face, rămâne numai o simplă formalitate: vinovatul stând și pe mai departe la locul său, răzându-și pe urmă în pumni de noi.

E tocmai aci timpul să punem umărul cu toții și să luptăm din toate puterile noastre, nizuindu-ne într'acolo ca țara aceasta să fie a noastră a Românilor, să fie condusă de Români și pe frântispiciul ei să fie scris: *cinste, drept și datorință!* SPADA.

A P E L.

Fascia Națională Română a decis să înființeze în Arad o BANCĂ comercială-industrială (cu o secție de asigurare) care să sprijinească numai comerțul și industria creștină și în prima linie pe cea românească și meseriașii români.

Având nevoie pentru scopul acesta de un capital de cel puțin 5 milioane, 1 acție 500 L, rugăm și pe această cale pe toți aderenții noștri și pe toți cei cinștiți și cu inimă românească să ne încunoștiințeze câte acțiuni ar putea rescumpara fiecare dintre ei precum și prietenii și cunoștii lor.

ADMINISTRAȚIA
ZIARULUI.

Spicuri din doctrina națională fascistă din România.

XI.

Așa pe cale pacinică, imperialismul acesta a ajuns să domnească în Austria, Anglia Cehoslovacia, într'o oarecare măsură în Germania și chiar și în Franța. Da și în Franța! Acolo, un Rothschild e un fel de domn — exploatare prodigios al energiei franceze. Un atotputernic, un domnitor. „Imensa bandă” care formează acest tot, ce este imperialismul Banului — are în el — unul din șefii săi cei mai de seamă. Condusă de evrei, compusă în quasi-totalitatea ei din evrei, reductibila asociație, face în ansamblul ei — o politică evreiască. Se pare, că în Franța mai ales, politica externă este complectalmente — dominată de această bandă.

Intr'adevăr acolo am putut observa influența lor succesivă în desfășurarea evenimentelor din ultimii ani. Și politica lor e filogermană, când e vorba de comuniștii și socialiștii din acea țară germanofobă, când curentul naționalist începe să domine acolo evenimentele. Idem e antiungurească, când conaționalii lor nu mai pot exoloata aceea țară, sau antiromânească, când stăpânirea consăngenilor e cu ceva periclitată în România ș. a. m. d.

Sunt revoluționari cu toate revoluțiile care servesc interesele lor și contra revoluțiilor, care se desfășură în alte făgașe decât cele voite de dâșii. Mari ama-

tori în general de anarhie, dezordine și războaie. Revoluțiile, războaiele le-au folosit în totdeauna; însă, războiul acesta din urmă a fost cu adevărat Canaanul lor.

Încă un război ca aceasta și în câteva decenii (se poate prea bine să se întâmple și fără el) nația evreiască va stăpâni pământul. Insistăm asupra evreilor dintre toți invadatorii noștri, pentru că ei sunt mai numeroși, mai bine organizați, mai solidari și mai bine pregătiți. Cu noi, sau alături de noi și alte națiuni sunt primejdiate. Deștepta-se-vor ele oare, sau ceiace e mai interesant de știut, deștepta-ne-vom noi în primul rând, spre a conjura cât mai e vreme pericolul noului imperialism?

Totul ne fac să credem că reacțiunea va veni — chiar dacă ea nu va fi decât *rezultatul exasperării* și nu al unei hotărâri chibzuite și metodic executate. O credem.

O sperăm cel puțin. Căci bandele acestea merceanre pot totul cumpăra, totul falsifica, totul conrupe — totul, afară de sufletul unei națiuni și sufletul unei națiuni este *naționalist* și *nu poate fi altfel*. Nu putem încheia capitolul, fără a arăta că o primă lovitură, ce s'ar putea da acestei coterii la noi, ar fi suprimarea Burselor, cetățui blestemate, unde se macină zilnic economiile naționale.

RENEGATII.

Referitor la renegați „Târnavă” scrie:

„...O parte dintre oamenii crescuți în școala veche sorbind din otrava școalelor streine de neamul nostru, și-au otrăvit sufletul. Aceștia nu se simt bine în țara noastră. Acestora orice schimbare li-se pare rea. În fața oricărei greutăți pun vina pe țară, pe neam, se vaită și plâng după vechea stăpânire. Spun, că a fost mai bine atunci. Soiul acesta de oameni sunt renegații. Sub cuvântul renegat avem de-a înțelege pe acel om, care trupește, adică după sânge aparține unui neam, iar cu sufletul face parte din alt neam, adică omul acela, care și tăgăduiește sângele lui.

Renegații își desprețuiesc neamul, nu se simt bine în mijlocul alor săi. Renegații văd orice fapt cât de neînsemnat de virtute la neamul cu care sufletul lor simpatizează.

Acești soiuri de oameni sunt mai primejdioși decât dușmanii noștri, pentru că de dușmani ne ferim, dar de ei nu. Nu ne fe-

rim pentru că nu-i cunoaștem și nu-i putem cunoaște decât din faptele și ținuta lor. Iar când îi cunoaștem ne lăsăm alinați de otrava sufletului lor ce cearcă să o altoiască și în sufletul nostru.

Nu contra fraților noștri din vechiul regat să strigăm, cari cei mai mulți aduc cele mai frumoase servicii neamului și țării și cari prin venirea lor, ne primenesc și întăresc sufletește în lupta ce trebuie s'o ducem pentru încheierea și întărirea scumpei noastre țări, ci contra acestor otrăvitori de suflete. Pe renegați să-i scoatem din mijlocul nostru.

Se va ivi întrebarea, că acum nu suntem sub stăpânire streină prin urmare nu putem avea renegați nici de cine ne teme?

La această întrebare răspund: ba avem și dacă voim să netezim încordările sufletești dintre frați, trebuie să li arătăm cu degetul și să-i scoatem dintre noi.

Renegații de azi îi putem cunoaște după aceea, că vorbesc cu ură și dispreț de lucrurile

noui din statul român, vorbesc mai cu drag în limbă străină decât în limba noastră. Simt o mai mare plăcere între streini decât între ai noștri. Deplâng pe streini când aceștia se plâng de vre-o nedreptate închipuită. În slujbă, în societate se pleacă și servesc cu drag și cu preferință pe streini. Drepturile noastre firești le supun intereselor streinilor.

Când limba noastră își cere dreptul atunci ei zic că este o tiranie a impune cuiva un lucru ce el nu îl vrea. Când vre-un șovinist în urma încăpăținării e pus în fața realității, îl deplânge îl compătimește. Injură și blăstă-mă pe aceia, cari cer sancțiuni pentru apărarea drepturilor noastre.

Oamenii, cari astfel judecă și astfel trăiesc, nu mai pot să ființeze, ei trebuie să dispară dintre noi în interesul curățeniei sufletului neamului nostru. Pentru că ei cu sufletul lor bolnav, îmbolnăvesc și alte suflete și primejdiesc bunăînțelegerea și unitatea dintre fiii aceluiaș neam.

Sufletul curat și nepătat românesc trebuie să răspundă așa, precum se cuvine și acestui soi de oameni. Puși la locul lor așa precum se cuvine, una dintre cele mai mari piedici care oprește înaintarea și întărirea noastră va fi învinsă.

Noi întrebăm, ce mama dracului să facem cu rengații noștri din Arad? Să auzim părerea On. cetitorilor!

Sus s'avem inimile!

Toată lumea cunoaște astăzi chestia economului-firezar Egon Pähl dela primăria orașului. Și publicul intelectual român așteaptă nerăbdător ca oare autoritățile ce măsuri vor lua în privința unui astfel de pezevenchiu și bandit de codru căruia ia mai reușit odată să scape de pușcărie și că și acum în loc să fie suspendat și îndepărtat din funcțiune, i-se dă timp și posibilitate să mușamalizeze unele lucruri cu cei „tari” și cu complicității lui. De ce această intermitență? Credem însă că „cetățuia” lui se va prăbuși la primul efort care este Comisia Administrativă a orașului Arad și că acei domni cari fac parte dintrânsa sunt români curați la suflet și vor ști să dovedească că au pe inimă interesele populației și ale bunului public. Dreptat-a trebuie să învingă și să iasă deasupra apei ca untul de lemn! Observăm, că în caz de nevoie, ducem cazul și în fața Justiției.

Amintim aici, că numita comisie este compusă din domnii: Ion Georgescu, prefect, președinte, Dr. Ioan Robu, primar, Niculescu, prim-procuror, Titu Mărgineanu, adm. fin., Iosif Moldovan, revizor șcl., Ștefan Olariu, cons. fin., Dr. V. Cucu, Iancu Ileana, Dr. Nedelcu, Gheorghe Adamu, Romul Nestor, C. Savu, Paul Rozvan, St. Mateescu, N. Mihulinu, David Popoviciu, V. Nasta, Dr. A. Demian, O. Beju, Dr. Miron Iustin, Ludovic Lucaciu și alții.

PE SCURT.

Treceau pe stradă patru: doi isto-viți, sărențoși, cu mătura pe umăr. Iar doi chipeși, cu pușca pe umăr. Probabil se duceau undeva să măture și doi trebuia să măture, iar doi făceau manevre de pază în jurul lor.

De unde erau, ce erau, nu m'a interesat, atâta doar mi-a rămas în minte: că pe lângă doi lucrători trăndăveau doi supraveghetori... Grepe.

Rostul cooperației.

În coloanele acestui ziar s'a mai vorbit despre rostul cooperației. O mai facem, și vom continua-o tot mereu, pentru că nu putem accentua îndeajuns importanța ce o au cooperativele de tot soiul nu numai pentru desrobirea noastră economică, despre care, durere, trebuie să vorbim și azi, ci totodată și pentru întărirea noastră din punct de vedere național.

Cooperația formează drumul mijlociu între sistemul economic capitalist și cel socialist (comunism).

Azi cunoaștem atât păcatele capitalismului modern, aducătoare de robie a muncii, cât și urmările nu mai puțin dezastruoase ale regimului comunist. Două extreme, în cari în mod firesc și inevitabil întâlnim și apăsători și apăsăți. Nici unul n'a putut și nu poate realiza un raport echitabil între muncă și capital. Singur cooperația este în stare a ridica munca la o treaptă egală cu capitalul, atunci când este vorba de repartizarea bunurilor, în proporția cuvenită, între factorii de producție. Numai prin cooperație vom ajunge ca muncitorul, manual și intelectual de o potrivă, să fie egal răsplătit cu capitalistul la împărțirea roadelor activității comune.

Chiar din acest motiv numai ar trebui, ca toți cei cari doresc o orânduire mai dreaptă a societății omenești, să conlucreze umăr la umăr pentru răspândirea și înfăptuirea sistemului economic cooperatist.

Dar din punctul de vedere românesc cooperația este de o deosebită și îndoită însemnătate. Toate bogățiile țării noastre se află în mâinile străinilor. Este de ajuns să iai parte la un târg de mostre sau să citești firmele — cari însă nu redau întotdeauna fidel realitatea, stând de multeori în dosul celor mai sonore numiri românești, întreprinderi curate evreești — și reclamele întreprinderilor industriale din țară, ca să te convingi despre aceasta. Azi stăpânirea pământului agricol numai, la care am ajuns într-o măsură oarecare prin reforma agrară, nu-i de ajuns ca să putem stăpâni și bogățiile țării. Este un mijloc doar, că în ierarhia mecanismului economic al vieții moderne să stăm tot pe treapta cea mai de jos. Un rol, care, după cum nu bucușii l-am dus în trecut, nu poate să ne mulțumească azi, când suntem stăpâni și pe puterea politică.

Păcatele trecutului, în provinciile alipite jugul strein, în vechiul regat politicianismul mârșav, a făcut ca în momentul realizării idealului nostru, să ne aflăm complet subjugați economic. De atunci încoace n'am progresat aproape nimic. Streinii, și îndeosebi jidanii, continuă să fie marii și aproape exclusivii diriguitori ai vieții noastre economice. Sistemul economic capitalist ajutat și alimentat de păcatul cel mai strigător la cer al neamului românesc, politicianismul, este inițiala cauză a acestei stări de lucruri. Instituțiile economice capi-

taliste românești, bazate, și-s'ar părea exclusiv pe politicianism, de dragul câștigului cu orice preț, în folosul unui cerc restrâns de persoane, nu a obștei, neglijă și cel mai elementar și minimal solidarism între ele, dacă nu sunt de aceeași culoare politică, și mai de grabă preferă o cointeresare cu întreprinderile evreești. Micii factori ai economiei noastre naționale sunt lăsați apoi cu totul în voia întâmplării.

Între astfel de împrejurări nu e mirare, că pretutindeni vei vedea pe evrei în bunăstare, lux, reprezentând clasa celor de sus, și mândru de situația lui de exploatator al poporului românesc. Situație, care, zice-se, și-a asigurat o — chiar și după unii români de bunăcredință, prin însușirile lui de rasă în special distinse pe teren economic!

Minciună! Păcatele trecutului nostru, la cari evreii nu prin superioritatea lor au contribuit, sunt vina, că am ajuns în halul în care ne aflăm. Și dacă prezentul se află depus tot în mâna unor păcătoși, cari nu pot și nu voreșc să ne scoată din el, să ne ajutăm și să ne ridicăm noi „prin noi înși-ne” prin cooperație, formulă economică, sinceră și adevărată, nu aceea a farizeului practică de guvernării noștri actuali.

Cooperarea oamenilor de bine pe toate terenele și în deosebi pe cel economic, pentru scăparea noastră, iată lozinca vremii de azi și iată rostul cooperației, care nu vom înceta a o propaga mereu și cu insistență, pentru ca viitorul să fie al nostru! G. M.

CURIOZITĂȚI.

În zilele trecute am întâlnit pe stradă un țaran cunoscut, care mi-a povestit lucruri, pe cari grăbesc să le comunic, că domnii noștri să ia cunoștință de ele și să caute să le îndrepte. Căci să nu se uite, că cazurile sporadice dau naștere cazurilor generale.

Iată ce mi-a povestit acel țaran al cărui nume nu îmi poartă. Cel ce vrea să afie ceva, să se adreseze oricărui țaran și va auzi lucruri și mai interesante, decât cele povestite aci.

„La noi, domnule, nu vedem nici o schimbare, din care să știm și noi, că e România-Mare. Înainte de a se face România-Mare, știți bine, că toți slujbașii dela noi din sat, ori erau streini de neamul nostru ori erau su-bași de-ai noștri, cari țineau totdeauna ca stăpânirea, adică erau coadă de topor cum s'ar zice.

Primarul nostru de acum este tot acelaș, care a fost înainte de revoluție „birău” și care, știți Dvoastre bine, că la alegeri lupta pentru învingerea deputatului de neam strein. Și nu era de-ajuns, că vota dânsul pentru candidatul pe care nu-l dorea de noi, ci mai căuta să ducă și pe alții cu el, promițându-le iarbă pe „Cocoara”, lemne din pădurea domniei, căci așa îl învățaseră prietenii lui, domnii cei streini, cari pe vremea alegerilor îi intrau și în casă.

De prin anii 1890 nu s'a pomenit la noi în sat notar român. E drept, că acum în vremea din urmă am avut și noi vre-un an de zile un Român, dar acela a trebuit să se ducă, fiindcă nu era pe placul „negrețelor” din sat streine de neamul nostru. Acum iarăș avem un notar neamț și de când e acesta aici, nu se vorbește la noi în primărie numai ungurește. Și cine să vorbească românește, căci doar scriitorii sunt unguri, frați de-ai ofițerilor cari au luptat în contra armatei române la Tisa în 1919. (Chestia banilor necontrolați dela primărie și petrecerile scriitorilor. Ce-i cu sumele încasate pentru constr. școlare.)

Toți slujbașii din satul nostru sunt ai Măriei Sale, care are grijă, ca la sărbători mari, să le trimită vin, să le dea grâu și cucuruz cu măjile și lemne când și câte le trebuie. Ceeace vrea măriia Sa, aceea se face, ori e spre răul particularilor, ori spre răul obștesc.

Măriia Sa, domnul de pământ, deși nu stă de vorbă cu noi proștii, zice, că strămoșii lui ar fi fost Români. Și se și poate aceasta, căci de dragul nostru, ar fi în stare să ne înghită într-o lingură de apă. De bucurie că l'a ajuns Dumnezeu și pe el să trăiască în România-Mare, a vrut să dea oamenilor fără pământ dela noi din sat — dacă l'a silit legea — cam vre-o 100 jug. cat. de pământ, însă văzând, că nu tuturor le trebuie, căci unii invalizi nu pot lucra pământul — dacă nu le dă nimeni — și tot la fel și unele văduve, cu părere de rău (cine crede) a adus aceasta la cunoștința autorităților române în drept, cari au grăbit să reducă cantitatea de pământ la jumătate (probabil ca să nu fie silit să roage pe țărani și să-i molesteze, ca să primească pământul). Nici așa nu e păgubit Măriia Sa, căci pământul expropriat dela dânsul (vezi că mă luă gura pe dinainte) îl are ca și crescătură în altă parte, crescătură făcută de Rău în paguba arăturilor altor Românași.

Ei, uitasem încă un lucru ce l'am văzut azi. Șeful gării noastre e astăzi un neamț (un sat norocos la nemți). De veniturile lui se vorbesc multe, dar nu aceasta voiam să spun. În cântărlărie, adică în biroul de mișcare cum se zice astăzi, am văzut pe șeful gării, câțiva împiegați, șeful de jandarmi și di notarăș, nu știu ce vorbeau în limba lui Arpad, dar vorbeau cu atâta foc, încât noi cari călătoream eram gata să rămânem fără bilet, căci nu s'a început distribuția biletelor până la intrarea trenului în gară. Spunea un domn, că nu ar fi iertat să vorbească domnii în altă limbă în birou, decât numai românește, dar cine știe?

Și am mai văzut ceva. Scriitorii dela noi din primărie adună totfelul

de bani dela oameni. Lumea, fiind rea vorbește multe. Cică prea mult își petrec acești domnișori și nu prea înțelege de unde atâția bani, când plata nu prea e de ajuns pentru mâncare și îmbrăcăminte, nu și pentru petreceri dese. Oare cine controlează ce anume bani încasează acești domnișori și cam în ce proporție ajung la locul de destinație? (NR. Ne-ar interesa răspunsul, fiindcă tot astfel pot fi manipulați și banii incasați sub diferite titluri pentru augmentarea fondului de construcții școlare.

Banatul lucrează...

II.

Corurile și fanfarele române din Banat au fost chemate la emulare de către cercul militar-civil din Timișoara și de Asociația corurilor și fanfarelor române din Banat. Până aci foarte bine, inițiatorii merită toată lauda. Dar aranjatorii acestor concerte de emulare au promis, că vor și alimenta și încurajarea oaspeților. Nu și-au ținut cuvântul, pentru că nu s-au îngrijit nici de încurajarea tuturor și nici de mâncare nu li-au dat. Mulți dintre participanți, fiind săraci, au plecat de acasă fără bani și deci au sărbătorit flămânzi.

Defilarea nu trebuia lăsată pe seara în amurg, ci să se fi făcut ziua, ca să vadă minoritarii adevăratul Banat românesc. Iar dacă s'a luat drept demonstrație marșul din Parcul Scudier până la cazarmă, nu s'a făcut cu pompa cuvenită. Merita poporul mai multă atenție.

Ce atenție? Pentru unii domni a avut mai mare însemnătate adunarea liberă din Buziaș, pentru că în loc să stea în Timișoara, între coruri, dela începutul până la sfârșitul serbărilor, s'au grăbit la Buziaș. Ducă-se cine unde vrea, dar cel puțin să nu fi lucrat în așa fel, ca să sufere programul serbărilor din cauza unei adunări politice. Din cauza lor n'au putut să se prezinte la concurs, la timpul fixat, câteva coruri cari erau duse la Buziaș cu forța, ca să facă paradă și tot din cauza lor s'a început primul concert cu o întârziere de mai bine de 1 oră, ținând în arșița soarelui o mie de coriști frânți de oboseala călătoriei. Nu și-au dat seama ei, că cu astfel de procedee își câștigă numai ura țăranilor? Dar nici până acum n'au avut ei prea mare valoare, așa că n'au avut ce pierde.

Cele de mai sus sunt cazuri de formă, dar a fost lovită țărănimea și cât privește chestia pur muzicală, și anume:

Juriul trebuia să decidă asupra distribuirii premiilor, fără considerare la titlurile corurilor, deci nu putea să-și însușească drepturi disciplinare. Și credem, că și membrii juriului erau convinși de acest adevăr. Atunci ce drept au pedepsit corurile din Chi-zătau și Cacova? N'au fost corurile din comunele acestea între cele mai puternice coruri rurale? A fost cam prea pripit On. juriu. Dacă a pretins unire, s'o fi pretins și dela corurile din Lugoj și altele. Chizătau și Cacova sunt în stare să susțină 2 coruri bune și întrecerea dintre ele numai la rezultat bun poate duce pe terenul cultural. Cel mult puteau fi sfătuiți să se prezinte sub o singură baghetă la emulări mari. Și dacă au fost pedepsite aceste coruri, de ce n'a fost pedepsit și omul (nu-l amintim pe nume, pentru că îl știu și copiii mici), din cauza căruia nu se poate înigheba în Timișoara un cor mixt corespunzător unei capitale de provincie?

Cele de mai sus nu le-a scăpat din vedere țărănimea, care se simte lovită în demnitatea ei, dar țărănimea bănățeană este conștientă de faptele sale și dacă produce ceva, produce pentru sine, nu ca să ridice pe alții.

Prin urmare nădăjduim, că și în viitor vom avea serbări, ca cele din 27 și 28 Sept., pentru că bănățenii tind să se înalte cât mai sus și nu iau în seamă slăbiciunile unor domni ridicați pe trepte de conducători.

Gr. P.

Procesul studenților I. Moța și L. Vlad

— Verdictul de achitare din 26 Septembrie 1924. —

Pledoariile

Dr. N. C. Paulescu prof. universitar, citește declarația următoare:

Onorată Curte, Domnilor Jurați,

În numele D-lui A. C. Cuza, președintele L. A. N. C., și în numele tuturor profesorilor universitari, cu dor de Neam, — cer voie să spun câteva cuvinte de părinte îndurerat, pentru apărarea a doi dintre copiii noștri spirituali.

Procesul de astăzi e, în realitate, procesul trădării, care e cea mai infamă dintre crime, căci ea adaogă amăgirea vicleană și fătornică, la cruzimea nelegiuită. Ea înfrunțește sărutul lui Iuda, cu răstignirea lui Cristos.

În timp de pace, legislațiile creștine nu conțin nici un paragraf penal destinat trădării. Și astfel, printr'un lapsus juridic regretabil, groasnică fără de lege, ce inspiră atâta scârbă, rămâne nepedepsită. Cu toate astea, nu încap îndoielă asupra felului pedepsei ce se cuvine trădătorului, — deoarece Dumnezeu a făcut ca Iuda să se pedepsească el însuși, prin stângulare.

Dar, în timp de război, trădarea de Nație se pedepsește, întodeauna, cu moartea.

Or, studenții noștri, — și cu dânsii toată tinerimea, floarea României de mâine, — se află în stare de război cu o liftă de curând pripășită, ce vrea să ne sugrume, ca să ne stăpânească Țara.

Fiind deci în stare de război, ei au săvârșit un act de dreptate morală, încercând să pedepsească pe un vânzător al fraților săi, cari se sacrificau unei cauze sfinte.

Poporul românesc, — ce le e adânc recunoscător pentru jertfa lor altruistă, — așteaptă, cu nerăbdare, dela D-voastră, achitarea.

Când bătrânul și veneratul profesor a apărut la masa apărării, studenții Moța și Vlad s'au ridicat în picioare: Președintele Curții întrebându-i de ce s'au ridicat în picioare, Moța i-a răspuns: „în semn de venerație”.

— De ce nu te-ai sculat când d. Procuror General făcea rechizitoriul său? Nu ai nici un pic de venerație față de d-sa? —

— „Nu — răspunde Moța — prin faptul că d. Procuror are aici rolul ingrat de acuzator”.

Urmaază d. Dr. Răpeanu, care citește declarația semnată de studenții din București, Iași și Cernăuți.

Declarația cuprinde următoarele:

Domnilor Jurați,

Calvarul suferințelor studențimii române, pentru crima de-ași iubi neamul, credeam că va lua sfârșit în 29 Martie, când bunii români chemați să judece în aceea zi, în unanimitate, ne-au arătat că „complotul” a fost o înscenare odioasă și că cele șase luni de pușcărie, de ostioarea energiilor celor mai buni dintre fiii neamului se daloresc celei mai ordinare dintre manifestările umane: trădării.

Ne așteptam noi, atunci și până acum, ca Iuda, aruncând arginții trădării fariseilor neamului, să vină în genunchi, îmbrăcat în sac și acoperit cu cenușă și să strige: „Vănnut-am sânge nevinovat și nu-mi rămâne decât streangul”.

N'a avut însă curajul a lui Iuda și de acela i-a fost scris să-și primească pedeapsa cerută de el, pentru călcarea jurământului din chiar mâna celui mai bun prieten al lui.

Și iată-i, Domnilor Jurați, în fața Dv. pe cei doi cavaleri ai dragostei ce neam și ai înaltului sacrificiu de sine, iată-i pe stegarii începutului de emancipare a elementului românesc față de forța ocultă și diabolică a străinilor, iată-i în fața Dv.; judecați-l!

Neamul întreg așteaptă verdictul după care va veni blestemul sau binecuvântarea.

Cu inima îndurerată, în așteptarea verdictului ce va sa vină, e vă aduc strigătul desnădăjduit al studenților clujeni: lăsați-ne liberi pe președintele nostru Moța, lăsați-ne liber pe Leonida Vlad.

Să nu mai fie chinuți! Le ajunge chinurile ce ies din gîndurile că și generația noastră de azi, conducătorii de mâine ai acestei țări, își are de acum pe trădătorii ei de azi, trădători și mâine.

Aduc aici și rugămînta scrisă a studenților din București, Iași și Cernăuți:

Domnilor Jurați, sentimentul care a stăpînit pe colegul și fruntașul nostru Moța, atunci când a dat cu ochii de trădător pentru prima oară dela trădare, este al nostru, al tuturor.

Pedepsindu-l pe el, ne veți pedepsi pe noi, generațiunea tânără a țării.

Achitându-l, veți da dreptul la viață acestui neam, care vă va da binecuvântarea lui.

Studentimea română, Domnilor Jurați, și-a spus cuvântul și așteaptă verdictul.

(Va urma.)

Lupta între lumină și întunec la Chesinț.

— Din năcazurile satelor noastre. —

— Sfârșit. —

Jorgovici întărit acum și cu sprijinul primpretorului Ionescu, lucră mai departe.

Se formează o întreagă societate de imbecili contra școalei — Jorgovici, apoi primarul Moise Mili, H. Brihoc inv. secretarul comitetului școlar și Ioaneș preotul interesat de a rămânea singur în casa în care a intrat fără nici un drept și fără nici un titlu, apoi administratorul domeniului bar. Nopcsa Frischholz, care societate lucră pe toate căile contra școalei, așa că într'o bună zi se prezintă acest Frischholz în comună, arătând că copiii lui minori au cumpărat casa — și ei cere evacuarea școalei din ea. Sătenii acum speriați se întorc după sfat la preotul Ilie Moțiu — acesta îi îndrumă la primpretorul plasei și la prefectul județului — neputând face altceva. Sătenii se plâng primpretorului și prefectului. Înzadar dovedesc aceștia că Frischholz nu a locuit nici când în comuna Chesinț — în localitate — ci numai în hotarul comunei la 5 km de localitate — pe domeniul bar. Nopcsa, și că Frischholz nu poate cere evacuarea nici în urma art. 19 p. 9, alineu 1 și 2 din legea din 27 Martie 1924 privitoare la regularea raporturilor dintre proprietar și chiriași

— cu un cuvânt, înzadar orișice protestare. primpretorul și prefectul tot numai un sfat dau sătenilor, că ori cumpără casa ori ies din ea.

Sătenii încep tratativele de cumpărare cu Frischholz. Acesta cere 360 mii de Lei pentru casă. Sătenii nu pricep exagerarea asta — pentru că minorii lui au cumpărat-o cu câteva zile mai înainte dela bar. Nopcsa cu 40.000 Lei, și ei fiind săraci, și necăpătând nici un petec de pământ dela bar. Nopcsa — nu au nici un ban.

În învîlmășala asta de cumpărare produsă artificial de Jorgovici et Co. timpul trece iar primarul Moise Mili și secretarul comitetului școlar îndrumați de Jorgovici et Co. nu plătesc chiria casei la timp. Frischholz intențază procesul de evacuare a școalei la jud. de ocol din Lipova.

Jud. de ocol aduce hotărîrea ca școala să fie evacuată până la 15 August 1924, așa și preotul Ioaneș. Preotul Ioaneș și-a cîpătat locuință. Școala a rămas pe drum. Cu ocaziunea sfîntirii celorlalte două școli, pe aceasta nu a mai sfîntit-o preotul Ioaneș. Frischholz și-a mutat deja mobilierul, bucatele și vasele de rachie în această casă — iar copiii sătenilor au rămas la porci și găște, ca mai

târziu ca analfabeți infecti să ajungă servitori la șvabii din vecinătate.

Mi-s'au plîns țărani, că din domeniul Nopcsa situat în hotarul comunei Chesinț, nu au cîpătat nici un petec de pământ. Frischholz însă ține — vezi bine — în arendă 500 jug. cad. Cap Iosef șvab din Chlșfaluda a cumpărat 120 jug. cad. pământ, din pământul, vezi bine, care i-a fost lăsat bar. Nopcsa spre reîmpădurire, deci țărani au rămas și fără pământ și fără pădure, iar Jorgovici a primit ca dar dela bar. Nopcsa 12 j. c. pământ și primpretorul Ionescu din Lipova a primit, vezi bine, în arendă, din domeniul Charlottenburg 100 lanțe j. c. pământ, pe care îl lucră Frischholz cu aranjamentul economic al bar. Nopcsa și al său.

La 21 Septembrie a. c. au venit miniștri la Lipova, o delegație mare de țărani din Chesinț a cerut sprijinul ministrului Anghelescu în interesul școalei a treia. Acesta a promis și a dat ordin prefectului, iar prefectul primpretorului. Tocmai bine. Am constatat că nime nu s'a mișcat — și Frischholz rade batjocoritor ia pus pe toți — preoți, învățători, primpretor etc. la pîrete cu garda pe gură și cu lanțuri pe mâni.

Săriți, vă rog, în ajutorul comunei mele! — Dela cine să mai cer lucrul acesta? ... Judecați!...

Dești triste din Cernăuți.

Un colaborator și abonant de al nostru, din Cernăuți ne trimite spre publicare o foarte interesantă corespondență, din care însă noi o să extragem numai câteva date; pentru a se convinge orce bun român despre greul pe care îl duc țărani bucovineni.

Sunt câteva luni, de când se svineste în Cernăuți că din casa Primăriei orașului ar fi lipisit nici mai mult, nici mai puțin de 90 milioane lei. (Așa furt mai înțelegem și noi!) Ei bine acești bănișori nemai putând fi găsiți, gospodarul Cernăului a avut o idee: *taxa nouă, care ar putea acoperi suma furată. Zis și făcut!*

De atunci taxele — necontrolate de nimeni — curg cu nemiluita, însă curiozitatea cea mai mare este aceea că, numai românii le plătesc, căci jidanii sunt scutiți din oficiu.

Față de această tortură, vre-o 80 de gospodari români din jurul Cernăuților, s'au dus cu jalba în propof la primăria orașului, de unde au fost însă isgoniți de către individul Mănescu, frate cu potlogarul de țigan jidănesc Manciu — polițaiul lașului.

Românii au încercat atunci câteva adunări, cu scopul de a protesta contra ticăloșiilor, însă autoritățile locale au arestat pe organizatori, fără nici un motiv serios. — Atunci o delegație formată din acești oropsiți, s'au adresat d-lui profesor universitar Dr. R. Sbiera, care a reușit să le permită tinerea câtorva adunări.

Însă când adunările erau pe cale de a da la cap îmbogățitor într'o noapte, din Cernăuți au început prigonirile din nou de către oamenii de încredere a hoțului Mănescu, care și-a clădit pe strada Ștefan Cel Mare din Cernăuți, un palat de 3 1/2 milioane lei. De ce nu se găsește nici o autoritate superioară să ia la rost pe acest țigan nespălat, cu a cui bani a făcut acest palat? Întrebarea este grea de pus țiganului, căci atunci s'ar supăra patronul lui, dl Flondor, care și-a cumpărat — nu de mult — o vilă la Roma în Italia.

Mai ne-a rămas o încredere: În fruntea județului Dumnezeu ni-a trimis un om cinstit, pe dl Barbu Grigoriu, care ne-a făgăduit că ne va lăsa libere întrunirile, fiind hotărât și dsa să pună odată capăt hoțiilor, cari ne-au adus la sapă de lemn.

Ce să mai zicem noi din tinuturile ardelen, când fraților noștri din Bucovina, nici să vorbească nu li-se dă voie?!

Cetiți și răspândiți ziarele:

**VOINȚA POPORULUI
CLUJUL ROMÂNESC**

Se zice:

Că M. S. Regele Ferdinand în discursul dela Vălenii-de-munte a zis „*Ideia naționalistă trebuie să fie ideea predominantă în toate mișcările noastre, în toată activitatea noastră...*” Auziți urechi surde de jidoviți, renegați, umanitariști! și voi toți cei capabili de orice fapte murdare și josnice în paguba ideii naționale!

Că în lume nu există decât două feluri de oameni: cinstiți și... jidani.

Că jidanii au decis să înființeze un partid național de guvernament. Oare pe când vreau să preieie guvernarea? Vedeți, vedeți, apoi mai sunt smintiți cari cred că jidanii sunt oameni cuminți.

Că la jidani a început să le crească păr pe limbă. Oare de ce?

Că la minele de aur „Ruda 12 apostoli” adică „Mica” din Brad s'a abzis practicanților și unicului inginer român, fiindcă un domn practicant a voit să tragă la răspundere pe un străin — cetățean român dija — venit în 1924 dela Budapesta, pentru că l'a ofensat.

Că pe iredentistul Gründl farmacist din Șiria îl va ajuta dl. Popescu adv. și fost candidat de notar public să-și câștige dreptul de cetățenie și aceasta pe simplul motiv că dacă nu o face dlui o face altui. Nu, dle avocat, noi credem că datorința d-tale este să împiedeci cu orice preț ca acest individ să ajungă la un drept, ce nu-i compete, chiar și în cazul dacă dl ministru — fiind rău informat — ar voi să-i acoarde acest drept. Astfel trebuie să porceadă fiecare Român de bine în toate cazurile de felul acesta, fiind conștii că lucră în interesul neamului și al țării noastre.

Că mormântul marelui fruntaș V. Damian fost protopop și vicepreședinte al Partidului Național Român nu se poate afla în cimitirul din Brad fiindcă nici după 6 ani dela moartea lui nu s'a găsit nimenea ca să-i ridice măcar o cruce simplă. Oare nu are urmași sau foști aderenți politici capabili de puțină jertfă.

Că un domn înalt se tot plimbă la braț cu un jidan gras în fiecare seară pe plața Catedralei, discutând chestii politice naționale și de interes general... Abunăoară: „cum și-ar putea procura cineva o căciulă de nor, pe care dacă o pune pe cap să fie nevăzută” sau „cum s'ar putea construi un pod peste oceanul pacific” în vederea intensificării comerțului și a industriei pe toată linia. Il felicităm din toată inima!

Că doamna cu frizura „bob” nu se mai plimbă cu trăsura — pe bulevarde, fiindcă timpul e foarte schimbăcios și-i poate strica ușor sănătății. Suntem satisfăcuți!

Că jidanul Éles Simon, judecător de ocol în Arad, care conform „Mon. Oficial”, este permutat la judecătoria din Brad, ru se duce acolo, deoarece dânsul are în Arad o întreprindere de expedițiuni și vămuri, pe care o conduce personal și de care nu se poate despărți... și că vezi, permutația e numai o afecțiune, că doar a mai fost permutat și anul trecut, dar — numai pe hârtie. Se poate?!

Că economul-firezar Egon Pahl și-a comandat un cărbaci în formă de cnut la un curelar de pe bulevard, cu care vrea să bată pe toți aceia cari au depus contra lui cu ocazia anchetei în curs. Să grijească însă să n'o pătească! Ori crede că-i va reuși ca în rândul trecut cu Andrei Varga, pe care l'a băgat în grajd unde l'a bătut făcându-l tot vânăta, dripindu-l cu cismele lui de vânătoare, de a zăcut bietul om câteva săptămâni, părăsindu-și pe urmă vrând-nevrând serviciul, numai pentru că vezi a îndrăznit să spună celor mai mari faptele lui ticăloase... Sau o fi crezând că are de-a face cu bieții prizonieri ruși, cari i-au lucrat pământurile date în arândă pe furis lui Măniut Văcaru, și pe cari i-a tratat în modul cel mai neomenos, hrănindu-i cu lobode și cu sfeclă; iar când s'armanii s'au prezentat să le

dea simbrie — i-a băgat tot pe câte unul la el în birou, unde i-a bătut cu cnutu de i-a spetit, crezându-se în acel moment un cazac tiran, cu toate că era deja la doi ani după revoluție și când bieții ruși nu se mai puteau considera ca prizonieri!... Așa că dânsii au trebuit să lea goi și despoiați pe timp de toamnă rece, toiagul pribegiei, fiind alungați ca niște vite de pripas. Falcin și tare om. Pregătește-te!

ȘTIRI DE TOT FELUL.

Criză. Nu-i criză de guvern, este criză financiară. Lasă să fie. Ii bine și așa. În tot răul este ceva bun.

Lasă să-și dea peste cap căjiva bancheri și firme nesațioase. Da! azi nu se poate câștiga cu câte o vorbă sute de mii, tot felul de agenți minciñoși își făceau socoteala înainte cât vor pune la buzunar fără nici o osteneală, fără nici o muncă. Să poștească fiecare să muncească cinstit pentru o remunerație cuvenită. Să dispară venitele fără muncă, agenții, intervențiile etc.!

— Gentila Dșoară Elena L. Dârlea din Arad și Dl Ionel Ispravnic, șef contabil la fabrica de sticlă din Turda, și-au serbat logodna în 7 Oct. Sincerile noastre felicitări.

— La ziua luuuungă aproape toate prăvăliile au fost închise. Ici-colea vedeai câte una creștină și — și mai rar câte una românească deschisă. Vrednici conducători ai orașelor când vedeți și Dv. lucrul acesta nu Vă apucă așa o revoltă, o mustrare de conștiință fiindcă în cea mai mare parte Dv. este a se mulțumi starea faptică de azi!?

Noi, ca totdeauna, Vă rugăm ferbinte, sprijiniți comerțanții, industriașii și meseriașii români-creștini și boicotați pe soișii de jidan.

— De vre-o 2 săpt. se caută ziarul „Voința Poporului” pe piața Aradului ca „Leul” în Zürich. Am voit să cumpăr și eu un exemplar, dar n'am găsit, fiindcă mi-s'a spus că le-a cumpărat pe toate „vârosgazda” care ar fi egal cu „stăpânul orașului”. Acest vârosgazda ar fi adică dl Egon Pahl economul orașului, cel „cu musca pe căciulă”. Di ce faci lucrul acesta dle Pahl? Ai bani mulți? Dacă dorești mai tipărim pentru D-ta vre-o câteva mii de exemplare din Nrii cari te priesc. Bine? Le plătești?

Publicație. Se aduce la cunoștința generală că prin noua lege a minelor, publicată în „Monitorul Oficial” No. 143, din 4 Iulie 1924, carierele și apele minerale au trecut sub controlul Direcției generale a Minelor din Ministerul Industriei și Comerțului.

Concesionarea, arendarea sau exploatarea prin permise de extracție a carierelor, se face conform prevederilor art. 230—234 din legea minelor. Regimul apelor minerale este cel prevăzut de art. 220—228 din legea minelor.

Conform art. 123 din aceeași lege, exploatarea carierelor, fie ale statului fie particulare, sunt datori a plăti, ca Impozit Minier, 1% din produsul obținut, iar exploatarea apelor minerale sunt datori a plăti impozit minier 1% asupra sumei încasate pentru băile servite și vânzările efectuate la ape minerale, nămoluri și gaze, altele decât hidrocarburele gazoase.

Conform art. 129, exploatarea sunt datori să declare în scris autorității miniere regionale cuantumul producției extrase.

Conform art. 84 al legii minelor, exploatarea trebuie să fie registrele prevăzute de codul comercial, spre a fi cercetate cu prilejul impunierilor.

Abaterile sunt sancționate prin art. 143, combinat cu art. 138 și 144 și

A apărut Numărul 2 din biblioteca „Fasciei Naționale Române”:

„**DUREREA NEAMULUI**”
versuri de Iustin Ilieșiu.

Se află de vânzare la autor: Cluj str. N. Iorga nr. 2 și la Redacția noastră.

anume: la prima abatere se va aplica de către autoritatea miniară regională, o amendă de 5000-10000 lei pentru întreprindere și 1000-5000 lei pentru conducătorul tehnic sau persoana responsabilă. În ca de recidivă amenda se poate îndoi de către Direcția Generală a Minelor.

p. Ministru, I.N. Angelescu p. Director General al Minelor, C. Zamfirescu.

Aviz. Cu onoare aduc la cunoștință onoratului public și autorităților bisericești, că în Arad. str. Dorobanților Nr. 41 (școala confesională) am deschis un *birou tehnic de arhitectură*; construiesc orice planuri de casă, școli și biserici împreună cu devizele (preliminare) lor, mai de parte execut colajonări de tofelul de lucrări de zidiri, și întreprind tofelul de lucrări tehnice, clădiri etc. — Cu stimă: Teodor Cioban, arhitect.

Lipitoarea Cermeiului.

În comuna Cermeiu este un jidan cu numele Șamu Riez de profesie dubaria.

Acest jidan înainte de războiu umbra prin casele Românilor cerând câte 10 coroane împrumut pentru ca să poată cumpăra piei.

A venit războiul. Șamu Riez s'a dus la războiu (dupăcum merg toți jidanii pe din napoi!) Se vorbește că cu ocaziunea nimicirii frontului austro-ungar la Piave cassa de bani a Reg. a rămas în mâna lui Șamu și apoi destul și bine că Șamu azi e multi-milionar. Azi numai că nu mai cere bani împrumut dela Români din Cermeiu dar îi disprețuiește și îi exploatează în chipul cel mai murdar posibil.

S'a întâmplat că în luna Iulie c. st. denții univ. din soc. „Crisana” au venit la Cermeiu, și au ținut adunare populară și seara un Concert. Șamu carele nu poate suferi ceea ce e românesc, a înarmat până'n dinți pe șpanul său dmipreună cu alți jidani ca să-i atace și să-i bată pe studenți. Nu le-a succes însă să facă nici o bravură.

Cum să-și poată el însă răzbuna pe Români? Alături de el (vis-a-vis) este un comerciant român om cinstit și cum se cade Șamu deși are în Cermeiu ciriparie, cărămidărie, tăbăcărie și astfel fără să fie avizat la aceasta, s'a pus și a deschis o prăvălie numai ca să nimicească pe Român. A dat de știre că vinde mai ieftin decât Românul; și de fapt vinde mai ieftin. I-a venit însă în minte unui Român să controleze kg-ul de sare și zahăr ce cumpărase dela iel, când colo lipseau 20-30 deca din kg.

Această lipitoare se bate pe piept că în țara românească nu se teme de nimeni, aici toate sunt de vânzare.

Cu ocaziunea staveririi impozitului după câștig a înșelat comisiunea de dare n'a spus sutele de vagoane de lemne și făină ce le-a transportat din gara Cermeiu.

Această lipitoare care suge sângele bietului Român bațjocurește și sfidează azi tot ce e românesc în Cermeiu.

Îl denunțai prin aceasta lumii ca să-l cunoască. Atragem atențiunea asupra lui a autorităților noastre românești dar îndeosebi îl recomandăm în atențiunea comisiunii de dare ca pe viitor să-l cunoască mai bine pe cea ce mai an se lefăia în automobil cu pipa în gură.

ȘTIRI DIN ZARAND.

O soarte din cele mai vitrege, apasă asupra liceului „Avram Iancu” din Brad. Guvernul crede că prin statificarea profesorilor a făcut îndeajuns, încât nu mai trebuie să plătească nici chiar sumele luate în bugetul anului școlar curent, pentru susținerea liceului.

Sunt cunoscute călătoriile nenumărate în jurul pământului a dlui director dr. Radu, pentru a face ministerul să plătească suma de bani, destinată acestei școle.

Scârbit de nepăsarea celor dela conducere față de școală și cultura națională, pe care o trimbițează atât de des, precum și de cererile de ajutor fără rezultat, aflăm că dl director dr. Radu a demisionat din partidul liberal de unde nădăjduiau înaintarea culturală a Zarandului. — dg.

POȘTA REDACȚIEI.

Manuscrisele scrise cu creionul nu se publică.

Dlul Iacob cantor în B. R. Ziarul se expediază regulat, nu știm cine-i păcătosul, care îl face pierdut. Vom cerceta cazul. Să auzim de bine iubiți frați Bencecani!

Dlul Nădăban Gh. și ceilalți prieteni în S. Ne vom interesa de cele amintite și dacă se dovedesc de adevărate, îi vom scutura puțin de perciuni. Frăgești salutări.

Dlul G. P. secretar în Ș. Când ne-am cerut scuzele în ziar dela acel On. abonați cari deși au solvit abonamentul, din greșală, au fost totuși rugați să-l trimită din nou, ne-am adresat și d-tale. Cât privește abonarea gazetei, har Domnului, n'avem nevoie să o impunem nimănui!

N. Imbăruș, S. Cu cea mai mare dragoste facem tot ce se poate pentru cei buni și cinstiți.

Dlul I. L. dir. școlar în P. Am primit pe lângă sincerile noastre mulțumite.

Dlul S. G. Timișoara. A fost o greșală. Scuzele noastre și cordiale salutări.

Dlul Ș. A. Loco. Nu credem că dosarul disciplinar din chestie să fi evaporat... din arhivă. Așa ceva e imposibil într'un oficiu public.

Dlul V. Gh. Ar. Stăm destul de bine. Salutări!

Dlul C. A. Șiria. Pentru lămuriri să vă adresați la Divizie în Arad-Cetate.

Dlul O. D. Loco. Că în rândul trecut n'ați putut cumpăra „Voința Poporului” dela chioscul de ziare, cauza era, dupăcum spun chioscarii, că toate foile le-a cumpărat un om bărbos cu ochii verzi, care miroasa greu și semăna a firezar... Ce-i putem face? Acum v'o trimitem dela redacție.

ROMANI

Folositi-vă de: medicii, inginerii, avocații, negustorii, meseriașii și industriașii români.

Dați banul vostru, numai la Românii și străinii creștini, ferindu-vă de a-l da jidanilor.

Aceasta trebuie să fie azi cuvântul de ordine al nostru, spre a ne putea scăpa de ei. Cine face astfel, dovedește că își iubește Țara și Neamul.

„**PODGORIA**”
MAGAZIN DE TEXTILE

ARAD, B-dul Regele Ferdinand I.

Redacția și administrația gazetei „Voința Poporului” se află în strada Vicențiu Babeș Numărul 6.